

CLUJUL CREȘTIN

Eu sunt păstorul cel bun. Păstorul cel bun sufletul și-l dă pentru oile sale.

Și alte oi am cari nu sunt din staulul acesta, și pe acelea trebuie să le aduc, și glasul meu îl vor asculta, și va fi o turmă și un păstor.

IOAN (10. 11, 16.)

CLUJUL CREȘTIN

ANUL III.

16-31 IANUARIE 1937

No. 3-4

Vremuri grele

Retrăim vremurile neroniane. Poate și mai crâncene și dureroase. Atunci biserica creștină era prigonită de păgânii, cari credeau că, ucigând pe creștini, aduc închinăciune zeilor lor.

Astăzi însă, se persecută și măcelăresc între ei, frații „creștini“, zdrobind pe lângă pacea familiei și a țării, atâtea lucruri de mare valoare întregii omenimi, cum sunt : biserici istorice, lucruri de artă, și biblioteci cari nu se mai pot reface.

Pildă avem, azi pe sora noastră Spania, eri pe Mexico și alaltăeri pe Rusia.

Originea acestei uri neîmpăcate, împotriva a tot cei creștin, se duce înapoi până pe vremea Mântuitorului.

Poporul ales, jidovii, au fost înșelați în așteptările lor, de a domni peste popoarele lumii. Nu au așteptat ei, un Mesia sărac, care „n'avea nici unde să-și plece capul“, ci un Mesia cu sabie de foc, plin de ură și mânie, ca ei, și care

să-i răsbune împotriva Romanilor asupritori.

Neîmplinindu-li-se acest dor de răsbunare, ei de bună voie au rămas pe dinafară de „*noua împărăție Mesiană*“.

Ura lor nu s'a stins însă, ci a adus de-alungul veacurilor înbelșugate roade, lucrând mereu împotriva lui Hristos și a învățătorei creștine, ațâțând patimile și învrăjbind pe frați între ei. Altfel nu se poate explica ura neîmpăcată împotriva bisericii creștine, împotriva creștinismului preste tot. Aca-parând aurul lumii, stăpâni pe ban, care este „ochiul dracului“ le-a fost ușor să corupă pe mulți creștini slabi, făcându-i vânzători de neam și lege.

Pescuiesc în ape tulburi și lucrează nu de ieri ori de alaltăieri, ci de veacuri cu o răbdare fără de seamăn avându-și pururea înaintea ochilor, ținta și folosindu-se de ori și ce mijloace, de fără de legi, minciuni și crime, numai să vadă nimicît creștinismul.

Aruncând lozinci ca : libertate, egalitate și frățietate, acestea le-au exploatat în favorul lor. Exemplu avem : revoluția franceză din veacul al 18-lea.

Aruncând în mulțime aceste lozinci, au nimicit ordinea socială și rânduiala din lume, pentru că nu le-au îndreptat pe alvia cea adevărată, pusă de Hristos, când a zis : *„Să iubești pe Dumnezeu din toată inima ta, și pe deaproapele tău, ca pe tine însu-ți“*, ci intenționat — cu gând ascuns — au lăsat să se abată mulțimea de pe calea cea dreaptă, infiltrând în ei, nu iubire, ci ură neîmpăcată, ațâțând clasele sociale, una împotriva celeilalte.

Au atacat celula sfântă a societății omenеști : familia, introducând, căsătoria civilă, prea conștii de răul mare, care va urma din aceasta. Scoțând familia de sub autoritatea bisericeii, au năvălit în școală, scoțând Crucile și pe Hristos și de aici, laicizând-o. Cu multă durere și întristare vedem chiar și printre învățători și profesori, unii rătăciți — fără de Dumnezeu, propovăduind, chiar de pe catedră, fragedelor suflete ale copiilor noștri, viitorilor cetățeni, necredința !

Făcut-au apoi desbinări în sânul bisericilor, producând

francmasoneria și pe mlădițele lor pe nefericiții sectari.

Instăpânindu-se — cu puterea banului, și pe ziaristică și pe editurile de cărți, continuă a învenina zi cu zi sufletele creștinilor. Susțin cu multă dibăcie, principii opuse credinței și moralei creștine, apărând pe servitorii lor plătiți și pognegrind pe cei mai buni și mai curați dintre cetățeni, dacă nu le sunt pe plac. Așa au produs certe, uri neîmpăcate, crime și războaie între popoare, și chiar și între fiii aceluiași neam. Martoră ne este istoria.

Iar când au crezut, că a sosit timpul potrivit, au eșit cu ultima (?) carte pe față cu „bolșevismul“ nimicitor de țări și popoare.

Influențând prin aurul „rădăcina tuturor relelor“ cum spune Sf. Pavel și prin viclenie asupra celor mari — au crescut generații cărora le ordonă, și cari, inconștiente se supun, nedându-și seama, că însăși sapă groapa neamului și țării lor !

Iar acuma, după ce prin sistemul lor nefast, au înstrăinat generații după generații de biserică, de școală, de neam și de limbă, tot ei vin și se miră de ceiace fac creștinii cu biserica, cu preoțimea lor, cu burgezimea și cu monumentele de valoare.

Toată învățătura lor însă, este falsă și are un singur scop: nimicirea ordinii sociale existente, deoarece această ordine își are obârșia legea creștină.

Nu înțelegem de ce nu văd, de ce nu înțeleg, de ce nu se trezesc odată creștinii și de ce nu voiesc să cunoască, ei că toate învățăturile, uneltirile și toate lozincele acestor farisei sunt false, iar ținta lor nu este alta decât nimicirea lui Hristos!

N'avem nevoie de alte legi, afară de aceia pusă și dată de Hristos Dumnezeu: „*Să iubești pe Dumnezeu din toată inima ta... și pe deaproapele tău ca pe tine însuși*“.

Dacă creștinii — și preste tot oamenii — ar ținea cu strictețe, după literă, această poruncă dumnezeiască atunci ca prin minune ar dispărea toată negativitatea nedreaptă — ce domnește azi. N'ar mai fi tirani, despoți, dictatori nu legiuitori a-i nedreptății, nu bogați fără de milă, nu înșălători, cămătari, nu tâlhari, nici cerșetori muritori de foame. Toți ar avea ceace li-ar convine pe dreptate. Nu lozinci — interpretate rău — ne vor mântui din rele, ci porunca Domnului — dacă vom urma-o.

Dumnezeu a așezat familia pe fundament solid și trainic — pe dragostea creștinească, ce

trebuie să unească pe cei căsătoriți — până la moarte, având porunca să crească, să se înmulțească și să stăpânească pământul. Apoi toate chestiunile sociale sunt rezolvate în legiurile lui Hristos — Dumnezeu — Omul, numai cât trebuie urmate. Nu avem nevoie de socialism de comunism, ori alte „*isme*“ pentru că legea creștină ne învață, că suntem frați cu toții, fiii unuia și aceluiasi. Părinte ceresc, iar frații se iubesc și ajută nu se urăsc!

Cei dintâi creștini așa ziceau, lată ce ne spune sf. Pavel: *Iară mulțimea celor ce credeau, avea o inimă și un suflet, și nici unul nu zicea, că este ceva, din ceia ce avea, al său, ci erau lor toate de obște. Și nimeni nu era lipsit între ei, căci toți cari aveau țărini sau căsi, vâzându-le, aduceau prețurile celor vândute, și le puneau la picioarele apostolilor și se împărțeau, fleștecărui, după cum fiește cine avea lipsă!*

Prin urmare nu legea lui Hristos e rea, ci oamenii cari n'o urmează — fie împărați ori preoți, fie bogați ori săraci, fie legiuitori ori cârmuitori.

E ceasul al doisprezecelea! Să ia seama toți cei puși sus, la conducere, sau jos la ascultare, că primejdia este mare și aproape!

Dacă nu se vor îndrepta din vreme dacă nu vor începe o viață nouă — căderea lor va fi mare.

Nu din ură ori din alte considerații, am scris aceste rânduri, ci porunca Domnului Isus Hristos — „să iubești pe deaproapele tău, ca pe tine însuși” am urmat!

Aceasta poruncă dumnezească, ne impune, ne atrage

atențiunea „deaproapelui” asupra primejdiilor ce-l pândesc la tot pasul, prin lozincile și învățăturile propovăduite în lung și-n larg prin toate mijloacele, de profeții lumii noi, îmbrăcați în piele de miel, în realitate fiind lupi răpitori și distrugători!

Să fim atenți!

Protopop PETRU DOMȘA

Omul fără credință

Un om sărac, cu o casă plină de copii, se tânguia în tot ceasul cât de grea e soarta lui în lume. Pismula pe cei bogăți, râvnea la viața celor fără de copii. Adeseori zicea celor ce voiau să-l asculte: „Multă nedreptate lasă Dumnezeu pe pământ!”

Odată s'a tânguit așa unui strein, unui moșneag bătrân. Acesta i zise:

— Te văd om întreg, sănătos. Nevasta și copiii încă-ți sunt sănătoși. N'ai drept să te vaești mereu. Sănătatea e cea mai mare avuție.

— Moșule, răspunse omul cu răutate, „eu pentru o avere bună bucuros mă lapăd de sănătate”.

— Bine! zise moșul, care era un trimis al lui Dumnezeu

„Să mă aștepti diseară acasă. Îți voi aduce o comoară în schimbul sănătății. Nici nu o să mă ating de vr'un mădular mai mare din trupul tău. O să-ți betegesc numai ce ai mai mic în trup”.

Seara moșneagul aduse un sac de galbeni la casa săracului. Era bănet destul să trăiască fericit, și fără muncă, el, copiii lui, și copiii copiilor lui.

Omul, nevasta și copiii se adunară în jurul aurului. Băteau în palme de bucurie.

— Și acum, zise moșneagul, tot ce vezi aici e al tău, dacă mă lași să-ți scot ochii!

— Ochii mei? Vai de mine! Cum se poate? Cum voiu trăi eu fără lumina ochilor?

— N'ai spus tu că-ți dai

sănătatea pentru avere? Dacă nu vei mai vedea, nu-i nici un rău. Ai din ce trăi și fără să vezi.

Incepură a plânge toți în casă. Plângea și românul.

— Nu! Iați comoara! strigară cu toții! Cine-și dă lumina ochilor pentru aur?

— Ați judecat bine zise bătrânul. Dar atunci să nu vă mai plângeți de nedreptatea din lume, până sunteți întregi și sănătoși.

Cum a ținut omul acesta sărac la ochii lui, așa trebuie să ținem cu toții la credința noastră. Omul fără credință este un orb. Ori câtă avere

și mărire ar avea, e un nefericit fiindcă n'are ochi sufletești în cari să-l cunoască pe Dumnezeu. Omul orb, să fie oricât de bogat și sănătos, mergând sigur cade în gropi, în apă, ori în foc, sau dă peste el o mașină și-l ucide. Omul fără credință, cade în toate rătăcirile și ușor se sălbătăcește. Cine e credincios e mai avut decât dacă ar avea întreaga lume. Cel fără credință e cel mai sărac om de pe pământ.

Nu-l poate avea pe Dumnezeu. Și fără El, nu-i nici o avere lumea!

ION AGÂRBICEANU

Orbul din Ierihon

șade lângă cale cerșind.

Amară viață, fără lumina vederii!

Amară și viața sufletească fără lumina credinții și a harului sfințitor.!

Cerșește, pentru că altfel nu se poate hrăni. Fără vedere nu poate să lucreze ca să-și câștige pâinea de toate zilele. E avizat la ajutorul și mila altora.

Pururea lipsit și neliniștit, fără pace și gol este sufletul necredincios și cufundat în rele.

El nu vede lumea, nu vede pe Domnul, și omul Isus trece pe lângă el... trece urmat de lume multă. Mulțimea face zgomot, se împulzește în urma Lui, lărmuește încât și orbul că-i orb vede, simțeste că este ceva neobișnuit aci. Ceeste aceasta? întrebă. Isus Nazarineanul trece, i-se răspunde. Atâta i-a fost deajuns ca să înceapă a striga, fără ca cineva să-l mai poată opri: Isuse Fiul lui David miluește-mă!... miluește-mă Fiul lui David!..

Lumea îl ceartă să tacă dar el nu ascultă de lume. El ascultă de glasul inimii sale și al nădejzii neșovăitoare, se va mântui. Și a dobândit. Hristos poruncește să-l aducă.—Ce vrei să-ți fac? Îl întreabă.. — Doamne: să văd! — „vezi!“ îi răspunde Domnul, „credința ta te-a mântuit“ orbul își capătă vederea și urmează pe Isus dând laudă lui Dumnezeu. Lumea rămâne uimită.—

Orbi mulți sunt în lume astăzi. Orbi cari „ochi, au dar nu văd.“ Nu au lumina vieții, a vieții ce izvoarește din credința vie în Dumnezeu, în Evanghelie. Văd ei lumina, o admiră, îi gustă plăcerile, se hrănesc cu lăcomie din bunătățile ei, dar sufletul le este gol, deșert, întunecat El nu poate fi luminat, numai de raza luminii cerești. Nu se satură sufletul numai cu Dumnezeu. E zidit de Dumnezeu; și e făcut pentru Dumnezeu; nu-l poate îndestula pământul.

Și până ce nu-l avem pe Dumnezeu, suntem orbi, cerșitori pe margini de drumuri, cari suspinăm după lumină și așteptăm pe Hristos să treacă să-l vedem... Dar el este cu noi. Trăiește cu noi... suferă cu noi... se roagă cu noi, se luptă cu noi... se jertfește pentru noi. Il avem... este al nostru. Tronează pe altarele noastre în sfânta Cuminecătură. Mulțimile îl încojoară... se îmbulzesc în urma Lui și acum îl caută în casa Lui îl adoară, i-se închină, se hrănesc la masa Lui și își satură sufletul ...

Suntem orbi cu sufletele? Hristos trăește între noi! Hristos trece! Să-l strigăm cu credință vie, cu credință mântuitoare: Fiul lui David Miluește-ne... Miluește-ne Fiul lui David! Să alergăm în urma Lui. Se va opri desigur și ne va da lumina sa mântuitoare...

Prot. CL. PANDREA

Pentru triumful credinței

Evenimentele sângeroase ce se petrec în Spania au avut și efectul de a uni strâns popoarele în jurul celor două idei ce își așpută azi puterea în lume. Deoparte naționalismul ce vrea să revoluționeze su-

fletul popoarelor, păstrând tot patrimoniul spiritual în special creștinismul. De-cealaltă parte comunismul ateu cu visul de a provoca o revoluție universală prin excluderea tuturor comorilor spirituale și tradiționale

ca religia, familia, naționalitate etc. numite de ei cu dispreț „burghezie“ adică exploatare a claselor muncitoare. De un jumătate de an Spania se frământă cumplit în această involburare cum puține au mai fost în trecutul sbuciumatei omeniri. Faptele redade de martori oculari vrednici de crezare sunt o rușine pentru luminatul „veac al XX-lea cu a cărui progres ne place a ne mândri.

În ambele tabere s'au înrolat străini mulți de toate neamurile ca să lupte pentru, sau împotriva lui Hristos. Din țara noastră au plecat șapte legionari din cei mai vrednici arzând de dorul de a contribui și ei cu jertfa lor, pentru triumful creștinismului batjocorit așa de înfiorător de necredincioși. Au plecat ca niște eroi de epopee, cu hotărârea făcută de a-și da viața dacă va voi D-zeu așa, pentru Hristos, pentru Spania, pentru latinătate. Iată că Dumnezeu a primit jertfa a lor doi dintre ei, oferită cu atâta mărinimie pentru triumful cauzei Sale în lume. Ion Moța și Vasile Marin au căzut ca eroi și martiri pentru biruința creștinismului. Fapta lor orice s'ar zice nu poate fi judecată ca un gest nesocotit, este plină de adânc înțeles. Ea însemnează că peste toată criza noastră, cu

tot sbuciumul zadarnic adeseori, omul totuși în anumite momente apare ceeace trebuie să fie, ca o ființă pusă în slujba realizării destinului său pentru care l'a zidit Dumnezeu. Moartea lui Ionel Moța și a camaradului său de arme în-truchipează sufletul neamului nostru în ce are mai bun, mai frumos și mai nobil. Poporul nostru este în întregime cu sufletul alături de cei ce luptă pentru biruința crucii. Ionel Moța n'a fost decât expresiunea adevăratului suflet creștinesc și românesc. Ei au murit trupește, dar sufletul lor va rămânea viu deapururi în sufletul neamului nostru. Jertfa lor n'a fost de prisos, dimpotrivă, a fost cea mai solidă garanție de solidaritate a poporului nostru cu marile adevăruri evanghelice pentru care întotdeauna nobila rasă latină a știut să se jertfească cu o sfântă ardoare. După cum spune ziarul spaniol „Nacion“ ultimele cuvinte rămase celorlalți scumpi tovarăși de sânge și credință, ce de un jumătate de an se ofer victime pentru biruința creștinismului, au fost: Hristos, Spania, România, Latinătatea. I. C.

... Nu poate fi străin pentru noi un pământ pe care se hotărește soarta Bisericii lui Christos ...

J. J. Moța

In drum spre tine

In oada e liniște de mormânt doar bubuitul ușor al focului se mai aude. Sunt numai singur, cu capul rezemat între mâini, privind în neștire hârția depe masă, pe care cu râvnă aș vrea să aștern întreaga mea poveste de dragoste, ce-o am numai pentru Tine.

Iarna aceasta s'a potihnit în mine mărindu-mi aleanul sufletului. Un dor hoinar spre zări necunoscute mă iscodește. E visul meu scump de-o lume necutreerată... De-o viață ne-trăită.

Sufletul meu îngreuiat veșnic pe Tine te caută. Cu inima Ta iubitoare aș vrea să împletesc o loială prietenie, căci în Tine se întruchipează frumosul și marea iubire. Pe Tine te caută, dulceața idealului meu. Pe Tine mănunchiul dorurilor mele nepotolite. Da, numai pe Tine iubirea mea.

Cântecul nopții se furișează în sufletul meu, care predominat de dragostea Ta; trăește clipe de gândire.

Oare acum când Țes aceste slove, nu-ți cântă îngerii din ceruri cântece de iubire și de slavă? Oare codrul nu-ți doinește o jelană omenirei îndurate?.. Oare unde ești acum? Unde te-aș putea găsi?

O, voi veni la Tine în miez de noapte, și cred că te voi găsi la locul Tău, pe altarul miresei Tale, plin de dragoste și iubire, ca întotdeauna... Da voi veni în miezul nopții pentru a priveghia și a-mi împodobi sufletul cu lumina iubirei Tale, căci acolo este adevărata fericire pe care sufletul meu de mult o căuta, dar niciodată nu l-am înțeles.

De mult caut fericire în iubire, dar niciodată nu m'am înțeles pe mine. Am pribegit mult, dar adevărata fericire n'am aflat-o. Am căutat mult fără să știu însă ce caut și unde să caut... Sufletul meu de mult simte nevoia de-a iubi, dar nu-și cunoștea ținta la care să-și îndrepte acea iubire...

Azi toate dorințele mele le proștern la picioarele Tale Isuse. Tu ești cel căutat de-atâta timp, de sufletul meu. Pe icoana ta voi depune mireazma sufletului meu iubirea. De azi înainte Tu ești stăpânitorul gândurilor mele pe care le dau numai Ție în întregime... Tu ești odorul alintat de visurile mele, Tu ești întruchiparea plăsmuită în imaginea mea de atâta timp și eu n'am știut. De azi sunt numai al Tău.

IOSIF POJAR

Cămin fericit

Deasupra patului bunicii era fixat un tablou care reprezenta familia sfântă.

Îl priviam adesea cu ochii mirați de copil și mi-a rămas vie în minte căsuța drăgălașă din Nazaret cu ferești zăbrelite și pereți de cedru

Intr'un ungher se zăriaun cămin la care Preacurata Marie pregătia mâncare celor dragi sufletului ei duios, iar la mijloc o masă de lucru la care sf. Iosif ajutat de Isus făcea obiectele de lemn, necesare locuitorilor din micul târgușor.

Totul trăda vraja unei vieți intimă, caldă, liniștită. Iosif și Maria săraci dar fericiți în apropierea copilului dumnezeiesc trăiau în singurătatea ascunsă servindu-se și după atâtea veacuri de icoană fidelă a vieții familiare.

Cine nu cunoaște simplicitatea, răbdarea, hărnicia apoi credința și dragostea acel spirit sfânt al casei din nazaret, care trebuie să pătrundă în fiecare cămin creștin.

Toții asemenea lui Iosif și Maria să aibe credința cea adevărată din care isvorește tot binele. Femeia, sufletul familiei, ca un înger de pază să

supravegheze întreaga casă.

Față de soțul ei să fie, atentă cu dragoste duioasă, împărțându-i grijile și creșterea copiilor. Să își amintească cu ce iubire, divină a fost crescut Isus de sf. Iosif și sf. Maria.

El le era fericirea, raza de soare, mângăerea totul în viața. Copiilor să le păstreze sufletul curat, împodobit de virtuții alese iubindu-i cu iubire veșnică nu numai vremelnică. Hărnicia, evlaria, bunătatea mila fața de cei săraci și dragostea adevărată, a soților pot crea din fiecare cămin o icoană fidelă a casei din Nazaret așa cum reprezintă tabloul fixat deasupra patului bunicii.

AURORA BÂRLEA
înv.

Unirea Poporului — Blaj.
Bătrâna gazeta Unirea Poporului dela Blaj, trecută în al nouăsprezecelea an de existență, continuă cu aceeași vigoare și bogăție de material, răspândirea în popor a învățaturii bune. Neobositul ei director și scriitor, prof. Al. Lupeanu-Melin împreună cu hărnicul preot red. Iuliu Maior muncesc din răspuțeri pentru ca să poată da poporului hrana necesară pentru suflet.

Pe margina unei știri

Zilele trecute s'a înregistrat, cu multă atenție de către toate publicațiile românești un fapt. Era o știre care într'adevăr merită o atenție din partea tuturor, atât ca credință cât și ca neam. L'am înregistrat și noi ca simplă știre fiind vorba, după informațiile primite, de niște evrei cari vroiau încreștinarea. Ce a urmat se cunoaște, seful bisericii ortodoxe s'a simțit fericit de aceasta și le-a promis satisfacere dorințelor.

Lucru foarte simplu în aparență, și după declarațiile celor în chestiune, „ei ardeau, se zice, de dorul de a fi creștini indentificați fiind într'u totul cu acest popor“, se satisface dorința lor, se botează și ei devin români creștini ortodocși. Nimic de ne înțeles ca formă, dar adâncind puțin chestiunea se nasc o mulțime de întrebări cari dau diferite răspunsuri. Se poate crede și admite ca, acești evrei prin simplu fapt săvârșit vor deveni creștini; de români ne fiind vorba că aici s'au... „indentificat demult...“ În toată această chestiune este ceva care zace în umbră și nu va fi lămurit până ce faptul nu va fi îndeplinit. Dar ce se va obține atunci e greu de prevăzut, cu toate acestea forțând puțin valul se poate observa. Aceștia, care după cum bine se poate extrage din spațiul dintre cuvintele declarației lor, văd în această chestiune ceva caracteristic, firei semite: interesul; nu vor fi nici odată români și nici creștini ortodocși. Interesul primează, nu credința, nici dorul de care zic ei.. ardeau, și așa cum reese că ar fi arzând. Nu!

Chiar dela început se poate observa aceasta un număr așa de mare care, după spusele lor, încă „de moși și strămoși locuind pe aceste plaiuri s'au indentificat cu aspirațiile românești“ dă de băuit. Trecând ce va mai departe se naște legitima întrebare, cum aceștia descendenți din vechi evrei români au evoluat într'un ritm așa de perfect indiferent de locuințe și stabilirea în țară și chiar de nașterea fiecăruia prin evoluția lor, au ajuns chiar acum să simtă românește - creștinește, și să se observe abți pentru a fi botezați creștini și indentificați într'u totul cu românii. Iată întrebările cari le punem și am vrea ca răspunsul faptelor să fie altul de cât cel închipuit, dar nu va fi, fiindcă acești, indiferent ca număr 200.2000, evrei,...cari ard dintr'un dor.. nu vor fi niciodată creștini ortodocși' nici români cu simțeminte demne de această numire. Aceștia nu vor fi nici odată cea ce afirmă, ei vor fi o masă disolvantă care caută să se sustragă de sub controlul care ar trebui să'l aibă, fiind... creștini!? Deci cei în drept să debeată chestiunea și vor afla adevărul pe care îl întrevădem noi.

AL. N. PORUȚIU

Flăcări și scânteii — Sub acest titlu apare nou, în editura „Colecții literare“ București, volumașul de poezii a d-nei Eliza Viforeanu — Cele douăzeci de poezii ale autoarei cercă a da definiția vieții.

Cronica

Sfântul Francisc de Assisi și America. Locuitorii cari s'au adunat în jurul mănăstirii franciscane, formând orașul San Francisco, vreau să dea dovadă de dragostea ce o poartă patronul lor, astfel s'a luat hotărârea de a se ridica „sărăcuțu'ui din Assisi” o statuie gigantică care va avea înălțimea de 60 metri și se va așeza pe un deal care domină orașul, fiind făcută din oțel.

Pentru unire. În timpul dela 18 25. Ianuarie s'a făcut: octavă a rugăciunii, pentru unirea tuturor și readucerea celor din alte credințe la biserica adevărată a lui Christos.

Cum lucrează Rusia Comunistă. Ziarul „Osservatore Romano” într'un articol recent semnalează noile dispoziții luate de comisarariatul externelor din Rusia, prin care toți funcționarii acestui departament erau obligați ca înainte de încheierea anului 1936 să treacă în tabăra celor fără de Dumnezeu. Ca drept răspuns acestei dispoziții, o mare majoritate a acestora au declarat înscrierea în tabără ateistă.

O faptă bună. Zilele trecute s'a pronunțat expulzarea, scoaterea din țară a jidanului Marton Hertz din capitală care a răspândit atât de mult scrierile imorale și murdare care împrăștiu otravă în sufletul tineretului. De aceștia mai avem, fiind doar unul din marea mulțime

Recenzii

Codul Social dela Malines A apărut în traducerea românească a d-lor Gh. P. Gheorghiu dr. și Filip Luzis, codul social editat de, Uniunea Internațională de studii sociale din Malines (Belgia). Această lucrare care prezintă probleme la ordinea zilei foarte arzătoare, este menită să revoluționeze domeniul în care s'a situat, dar într'un mod pașnic. Desbăte chestiunile ce interesează atât pe muncitor cât și pe patron adoptând normele următoare: a) trecerea dela faza sindicalistă la faza corporatismului economic; b) desproletarizarea muncitorilor și favorizarea accesului lor la proprietate; c) transformarea salariatului cel puțin în parte în asociat.

Aceasta lucrare care se situează în domeniul muncii face, debătând aceste probleme; să se despartă odată lumea de principiile marxiste aducând argumente aplicabile prin susținerea că: neajunsurile muncitorilor se pot îndrepta numai aplicând legile de morală creștină.

(a. p.)

TIPOGRAFIA
„Vieața Creștină”

aduce la cunoștință unor public că poate executa Cărți, ziare, facturi, afișe, certificate, chitanțiere etc.

Plățiți abonamentul

DECALOGUL

Serviciul Propagandei
BUCUREȘTI

Str. Benito Mussolini, 56.

Români Uniți

În fața insistențelor pontificale de a avea o presă catolică la înălțimea cerințelor moderne și a conștiinței că, realizările noastre în această direcție lasă încă de dorit, tânără grupare a Decalogului din Capitală, formată din titrați universitari, profesioniști și studenți, se vede nevoită a-și spune răspicat cuvântul, pentru a salva o situație care nu ne mai convine. Străduința noastră nu poate fi indiferentă nici unui Român unit atâta timp cât noi voim să creem în Capitala țării un mic grup de misionari ai presei cu ramificații în toate orașele țării, care să înlesnească răspândirea presei și a cărții creștine și care să pornească prin tipar ofensiva împotriva hulitorilor lui Hristos și ai Neamului.

DECALOGUL

- Nu face politică de partid
- Nu e călăuzit de ambiția sau interesele cuiva.

LUPTA

- Pentru a sustrage pe Ro-

mânii Uniți de sub influența presei acreștine de multe ori ostilă nouă

- Pentru a impune punctul de vedere al creștinismului integral în toate problemele de politică și cultură care formează obiectivul curentului anticreștin

- Impotriva imoralității din viața particulară și publică

- Pentru reîncreștinarea țării

- pentru triumful ideii naționale române, modelată, nu după programul vreunui partid politic, ci după principiile de viață creștină și românească.

VREA

- Săptămânal român unit în București

- Editură — Tipografie

- Reorganizarea întregii prese române unite.

NE TREBUE

- Înțelegerea Românilor Uniți.

- Susținerea prin abonamente plătite

NE GĂSIM

- După o existență trudnică de nouă luni cu 85% din abonamente neachitate, fără posibilități materiale pentru anul ce vine

- Complect izolați în strădania noastră.

Pentru reușita luptei noastre și pentru a salva misiunea

La care biserică noastră trebuie să fim c'un ultim efort. Instituim luna decalogului dela I — 28 Februarie

In care timp

RUGAM

a) achitarea abonamentelor restante.

b) Inscrierea cu orice sumă printre Prietenii decalogului.

c) Nouii abonamente, colecte printre prieteni, în parohii, dacă e posibil o colectă printre credincioși, tasul unei Dumineci.

Români uniți, ajutați-ne la realizarea programului nostru. El este o liniștire de conștiință pentru orice Român Unit care ține la misiunea Bisericii și a neamului său. Prin faptul că reprezentăm România de Măine, pe care trebuie să o clădim cu ajutorul Părinților noștri, voi sunteți complect acoperiți în față, pentru frontul împotriva imoralității, pentru obrazul vostru, pentru voi, care

nu vă puteți prezenta pe toate drumurile numai cu mâinile goale, pentru a desminti o stare care nu ne face cinste, jertfiți o parte din comoditatea voastră. Vă cerem doar să plătiți abonamentul la o publicație de care v'ați servit și dacă aveți un plus dați pentru opera noastră mare.

Trebuie să știți odată că singura nădejde sunteți tot voi. Vă place să vi se vorbească de cotidian? Unde sunt încercările în acest sens? Nu vă dați seama, că nu puteți aștepta miluirea nimănui?

Români Uniți, nu vreți să preîntâmpinați furtuna care se ridică la orizont? Nu vă ajung lecțiile altora? Nu, poate întârzia ofensiva voastră. Noi încercăm aci o trezire. Dăm un semnal, gata fiind la suprema jertfă. Cine ne va trăda?

DECALOGUL

BUCUREȘTI

Str. Benito Mussolini, 56

Citiți, răspândiți și abonați revista

„Clujul Creștin”

CUPRINSUL :

Prot. PETRU DOMSA Vremuri grele
I. AGÂRBICEANU: Omul fără credință
Prot. CL. PANDREA: Orbul din Ierihon
I. C. Pentru triumful credinței

TĂMAIOARE

IOSIF POJAR In drum spre tine

PAGINA MARIANĂ

A. BÂRLEA: Cămin fericit

INSEMNĂRI

AL. N. PORUȚIU: Pe marginea unei știri

CRONICĂ

Sf. Francisc de Asissi și America. Pentru unire
Cum lucrează Rusia Comunistă. O faptă bună.

RECENZI:

Codul social dela Malines — Unirea Poporului
Flacări și scânteii
APEL: Decalogul

Redacția și Administrația: Cluj P. Cuza Vodă No. 12.
Apare sub conducerea unui comitet
Abonament anual 50 Lei.